

תדרוך

חובה לראות

תלאביב: בוקר טוב ויאטנאם, הנטיכה הקטומה, אינסרוויסטה, בנבל המילחמה היא, שדות החיטה האר דומים, אשה תחת השפעה, קולות רחוקים.

ירושלים: קפה בנדר. חיפה: החגיגה של באבס.

תלאביב

איטליה) - פריקו פליני מסביר לצוות סלולווייה יפאני מה זה קולנוע, מפליג בזיכרונות ומפגיש את מאסטר ריאני עם אניטה אקברג אחרי 30 שנה, בסרט חם ומפלא. מומלץ ביותר. למרות שיש בו עצב - נבואת חורבן על כיבוש העולם כירי צבאות האנטנות של מקלטי הסלולווייה - יש בו רגעי שימחה ונחת לאימעיטם.

דג ושמו נרדה (טיילת ושחף, תלאביב, מוצג גם בכפיר וסנטר 3, ירושלים, וברון, חיפה, אנליה) - אחד הדגים הנדירים באקוואריום הקומריות הקולנועי. ג'ון (מלון פולטי, מונטי פייוון) קליז כתב תסריט והינרס את דמויותיו, כך שכל רגע הוא כידור, שנינות, רומנטיקה ועוקץ. צוות מיקצועי לא מפגר אחריו: גיימי לי קרטיס מתגלה כקומיקאית אירוטית. לצידה מייקל פאלין כנגמגמן תמים וקווין קליין כמאהב מפסידן.

אהבה ממבט שלישי (תכלת, ארצות-הברית, מוצג גם בירושלים ובחיפה) - מוכת ירח הופכת למוכת הרינג כבוש, בדמותה החביבה של איימי אירווינג ועם רייול בוז'יק הקשישה בתפקיד הסבתא היהר דיה הניצחית. בימאית: ג'אן מיקלין (הסטר ספרים) סילבר.

סירטי קולנוע בטלוויזיה

- נערי המקהלה (יום רביעי, 8 במרס, בשעה 12.15, ארצות-הברית) - הצד האפל של עבודת המישרטה השיגריתית, בלי הזוהר והילת התהילה המלווה, בדרך כלל, סיפורים מסוג זה על בדי-קולנוע. בימוי מופתי של רוברט אולדריץ' ומישחק מצויין של הרי קינג וצ'ארלס דרנינג.
מסעות עם דודתי (יום שישי, 10 במרס, בשעה 22.30, ארצות-הברית) - עיבוד ספר מאוחר של גרהם גרין, ובו רווק בריטי מרובע מלווה את דודתו הקשישה במסע-רכבת מלא הרפתקות למיזרח התיכון. אלק מקאוואן מופיע לצידה של מאגי סמית, בהדרת ג'ורג' קיוקור.
פונדק בטאהיטי (יום רביעי, 15 במרס, בשעה 22.05, ארצות-הברית) - מסרטי האחרונים של ג'ון פורד, על ידידות נברית אמיצה המתבטאת לא פעם בהחלפת מהלומות בריאה, ועל הנשים המפרות תמיד את האידיליה הזאת. עם ג'ון ויין, לי מארווין, דורותי לאמור.

הקרנות מיוחדות

סינמטק תל אביב

יום האשה הבינלאומי

8 במארס

הנשים (ארצות-הברית, 1939) - סירטו המפורסם של ג'ורג' קיוקור מבוסס על מחזה ארסי של קלר בות לוס, המציג אוסף מרשים של כרישים ממין נקבה בחברה הגבוהה הצרות זו את זו כהתרוה בנוריות רבה. באוסף הכוכבות ג'ון קרופורד, גורמה שירר, רוואלינר ראסל ופולט גודארד.

האשה האחרת (ארצות-הברית, 1988) - סירטו החדש של וודי אלן הוא סיפוריה של סופרת, שקולות מעבר לקיר דוחפים אותה לבחון מחדש את כל מערך חייה. ג'ינה ראוולנדס מרשימה בתפקיד הראשי, לצידה מיאה פארר, ג'ון הקמן ויאן הולם.

עדנה סינינו

כוננים

לחזר

לפי תוכנת

מחשב

זה היה צפוי

קוסדיה רומאנית עם

דורה-העיתר בחיזור

ברוח הזמן, לפי

תוכנית מחשב

אמנם, סטיבן פריס, הבימאי הכי ריטי הוועם, טוען שהקולנוע הבריטי

שחקנים סקאי ופלטשר המחשב לא חלם

עובר משבר וכי ככל אשמה, כמוכך, הבתולה הבריטית הקסוחה מכולם, הגברת תאצ'ר. אבל בכל זאת נעשים בכריסטינה סרטיס, ואף גרל שם דור צעיר של כוכבים. הבולט שבהם, כלי ספק, הוא דקסטר פלטשר.

פלטשר כבר הספיק להרשים בתפ

כרמן מאורה: על סף התמוטטות עצבים

לעומת זאת, התנועה האנושית-נישית בדירתה של הגיבורה דומה למחול-שדים: אשתו לשעבר של המאהב, שאושמזה בגלל נטישתו, חברה שהתברר לה שמאהבה הסרוויסט רק ניצל אותה, וארושתו המזורה של בנו של המאהב - למעשה כל אחת מהנשים עלולה להמוך למועמדת בטוחה לשיגעון. אלמודובר דוחף את כולן בקצב רחנני קדימה, מעין בילי ויילדר לחריגים, ומבולמוס האירועים, הרודפים זה את זה בחוסר-הגיון כפייתי, מתקבל מין משל לעגני על חרדות החיים המודרניים.

מחכות

לטלפון

נשים נשים (תל-אביב, לב 2, מוצג גם באור 3 בחיפה ובבילי רמות'גן, ספרד) - קר מדיה על בדידות. נשמע משונה, אבל זו קומדיה משונה. כמעט היסטורית, ולכן כמעט עוצבה. בהתחשב בעובדה שהבימאי, פרדו אלמודובר, הוא הומי-סכסויאל מוצהר, המספיל בקביעות בפרוור-סיות של שני המינים, הרי יכולתו לחזור לדמויות הנשים שלו מצטיינת בהומור שהוא שחור, ובעל השלכות אל הצד האפל של הגיבורים ועל הקהל. שחקניות, המתפרסות מהדבקת דיכוב לדמויות ומתסרטות סירטוני-פירסומת ננטשת על-ידי מאה-בה - גם הוא אמן המדביק את קולו לדמויות תסכית-ירדי. היא אינה מסוגלת לעכל את עובדת נטישתה ועורכת מירוץ-חיפושים נואש בעיקבותיו במשך 48 שעות, המקרבות אותה לסף השיגעון. את תפקיד מקום הטירון ממלא הסלפון, שאינו מצלצל את הצילצול הנכסף, שלו היא מחכה. הסלפון, בתפקיד רוח-רמאים מודרנית, המזכיר את הקול האנושי של קוקטו, ואת היעדרו של המאהב שגזב ושאינו מצלצל, הוא החפץ המסמל עבור אלמודובר את אחד הסיטמים של החיים המודרניים. ולכן הבימאי מתנקם בו ככל שאפשר.

כלב בלי

תיסכולים

התייר המזדמן (רבי-חן, תכלת, תל-אביב, ארצות-הברית) - זה סרטי-הקרה לכל הידעות. אמריקה כבר חונגת עליו בסידרה ארוכה של עיטורים ומועמדויות לאוסקר. ובכל זאת, גם אם הכל בו רציני ומחושב היטב, וגם אם הנושא בו מרתק, נראה שהפעם הסתפק הבימאי לורנס קאס'דן בתפקיד של מעבד רומאן ידוע בלבד. גיבור הסיפור הוא מחבר מדריכי-תיירות למי ששונאים לטייל, לאנשי-עסקים שחלומם הוא ל'הרגש בניכר בדיוק כפי שהם מרגישים בבית. הוא איש אמור ומשעמם הכותב עבור אנשים אמורים ומשעממים. בורגני מרובע ומסודר, שחייו מתמזגים סטים כאשר שודד המרץ למוסעדה יורה בטעות בבנו בן ה-12 והורג אותו. אשתו, שאינה מתאור ששת מן הטרומה, עוזבת אותו שנה לאחר מכן, והוא נותר גלמוד בחברת הכלב, שהיה פעם שיך לבנו המנוח. בזכות כלב זה הוא מכיר אשה צעירה וזרקה ובין השניים מתפתח רומאן בלתי-אפשרי לכאורה, שיכול להיות בעל השלכות סימליות רבות. אפשר להתייחס לסיפור כאל משל על הבורגנות האמריקאית השוקעת בסיאובה, ועל מאמץ יחידי

ויליאם הרט - לצאת מן הפקעת

להשתחרר ברגע האחרון. הכלב הקטן והנמרץ מגלם את כל יצרי התוקפנות והחיוניות שבעליו מפתח לחשוף, ואילו המו"ל של מדריכי-התיירות הוא הימוכו של הגיבור. בסרט נותרו סימנים ברורים לכוונות הספר, או'לם בלי קריאה בו אי-אפשר לוהותם. קאס'דן אינו מפקם את דמויותיו בתוך מיסגרת חברתית, מה שיכול להתקבל על הדעת במבט סובייקטיבי של אחת הדמויות, אבל המצלמה אינה יכולה להיות סובייקטיבית. ובכל זאת - זהו מאמץ מכוווד.

באמות

לוקשים

אוכלים לוקשים (תל-אביב, הוד ודריב-אין, ישראל) - דרום-אפריקה, מוצג גם בסני'טר 4 ובעדן בירושלים, כעצמון I בחיפה ובבתי-קולנוע נוספים ברחבי הארץ) - זה סרט המקיים את ההבטחה שבשמו. מי שקונה כרטיס, משלם כסף וחושב שהוא רואה סרט, אוכל אותה. שיתוף-הפעולה המבורך בין ישראלים העובדים בדרום-אפריקה הניב אמנם לוקשים, אבל אניני-הטעם בוודאי לא יטעמו מהם. הקורבנות האחרים עשויים לקלקל את הקיבה: בדיחות ומתיחות בעלי זקן ארוך, המצאות שכבר העלו עובש, והומור זועני - אם אפשר להגדירו כהומור בכלל. דוגמה: צוות ההוגים, צבי שיסל ובעז דוידזון עורכים בחינות למתנדבים עלובי-נפש. בנוסח הבחינות למגמ'גמים שרוצים להיות שחקנים וטרגדיות אנושיות דומות - המאמנים שנועדו לצאת למשימה הרפת'קנית בשליחות חברה גיאוגרפית, מצוה מן האצ'בע כמוכך. אחרי שאלון המגיע לשיא העזתו בשאי'לה כמה חודשים הם יכולים להתקיים בלי סכס, הם מטפסים על גזע התלוי בתוך חדר ונענים לפקר'דות אידיוטיות אחרות, כמו, למשל, להריח ראש של דג.

שיסל ואפריקאית - צוחקים בדרכם לבנק המתיחה נמשכת אישם במידבר, כשהמתנדב'בים מותקפים על ידי מיני פראים אפריקאים, בדיוק כמו שהלבנים באפריקה אכן רואים את הש'חורים, והמתיחה מגיעה לשיאה המתוחכם והנר'אמ-מצחיק כשמתנדב ביריון לבן מאמין שאם לא ישא לאשה איזו כושיה שמנה ונכה בני-השבט שלה אכן יאכלו אותו. המתיחה הידחה הזאת מפורקת כדי להגביר את המתח על-ידי מיני-מתיחות, כולן פחות או יותר מנוחכות וחסרות-העזה של ממש. משעמם ותפל.